

ΑΓΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ.

ΕΤΟΣ ΙΕ΄.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΜΑΡΤΙΟΣ 1882.

ΑΡΙΘ. 171

Συνδρ. έτησ εν Έλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Είς ούδένα, πλην των τακτικων ανταποκριτων, στέλλεται η Έφημερις των Παιδων άνευ προπληρωμής.

» » » Έξωτερικῶ 2»

Έν δόξ Αιόλου αριθ. 39.

Κομφούκιος.

Οι μικροί αναγνώσται της Έφημ. των Παιδων έχουν ενώπιόν των την εικόνα ενός των μεγίστων σοφών της αρχαιότητος, του Κινέζου Κομφουκιού, οστις έζησε κατά τα 500 έτη π. Χ. Παράξενος ή μορφή, όπως συνήθως ή των Κινέζων, άλλ' ή νοση ισχυρός και ή καρδια μεγάλη.

Ο Κομφούκιος αφήκε πέντε συγγράμματα, εις τα όποια περιέχεται ή διδασκαλία του, ήτις δύναται να συνοψισθ ή εις τας πέντε ταύτας θεμελιώδεις αρετάς, άπάσας περιεφερομένης εις τα προς τους όμοιους μας καθήκοντα, ήτοι την αγαθοεργίαν, την δικαιοσύνην, την φιλοφροσύνην, την φρόνησιν και την ειλικρίνειαν. Ούδαμῶς όμως των συγγραμμάτων του

Κομφούκιος ο μέγας σοφός της Κίνας.

διδάσκει τα καθήκοντα του ανθρώπου προς το Υπέρτατον Όν, Τα αξιώματά του ήσαν «Σέβου τους Θεούς, αλλά από μακρόθεν!» Ητο όμως κατά της ειδωλολατρείας, και κηρύττει κατατραμένον τον πρώτον άνθρωπον, οστις έκαμεν ειδωλον.

Καθ' ελην την Κίναν ο Κομφούκιος τιμάται όχι μόνον ως ο μέγιστος των σοφών, αλλά και ως ο μέγιστος των άγιων, και οι δε και βωμοί είναι οικοδομημένοι εις παν χωρίον και θυσίαι προσφέρονται εις τιμήν αυτού άπανταχού της χώρας, ιδίως δε χοιριά και λιβάνιον. Η Κυβέρνησις της Κίνας θεμελιούται επί του ήθικου συστήματος του Κομφουκιού, όπερ είναι ειδός τι πατρικής Κιν βεργήσεως.

• Η κακή Μελισσα.

Πετούν ή άλλαις μέλισσαι, δουλεύουν νόχα-μέρα, μιá κατεργάρα μέλισσα δέν θέλει να δουλέψη, κυττάζει νόβρη έτοιμα, κυττάζει πώς να κλέψη, γελά με τα άδελφια της, γελά με την μητέρα...

Μέλι χρωμμένο ειχε 'θρεί το κλέφτικῶ της 'μάτι και δέν της έκανε καρδιά ν' αφήση την πινιάταν να έλεγε, χρυσή ζωή! να ζηλεμμένα νιατά!!... Χορτάτη έκοιμώτανε και έψπιναγε χορτάτη...

Μιά μέρα το παράκαμε, κ' εις το φαγι χωμένη ως το λαϊμό, δέν πρόσεξε από τη λειχουδιά της, και κόλλησαν τα πόδια της, κόλλησαν τα φτερά της, και δέν μπορούσε πιά να 'βγῆ...την επαβ' ή καυμένη!

Και ήρθε χέρι φοβερό και άνοσοικωμωμένο μέλι να πάρη...την θωρεί, της δίνει μιá και πάει... Μά έγινε παράδειγμα,—μέλισσα να μη φάη μέλι, ποδ με τον κόπο της δέν χει αναγμένο.

(Έκ των μύθων και Διαλόγων του κ. Δ. Γ. Καμπούρογλου.)

Τὸ ἀτρόμητον παιδίον.

Κατὰ τινα ναυμαχίαν μεταξὺ Ἀγγλων καὶ Ὀλλανδῶν, ἡ ναυαρχίς τὴν ὁποίαν ἐδιοικοῦσαν ὁ ναύαρχος Νάρμπουρου παρεσβήθη εἰς τὸ κέντρον τῆς μάχης. ἔλασε δύο ἐκ τῶν ἰστίων τῆς καὶ εὐρίσκειτο εἰς κρισιμωτάτην περίστασιν.

Ὁ Ναύαρχος ἰδὼν, ὅτι ἂν δὲν ἐλάμβανε βοήθειαν, θὰ ἤναγκάζετο νὰ παραδοθῆ, καὶ μὴ δυνάμενος νὰ κοιωνήσῃ μετὰ τῶν ἄλλων πλοίων διὰ τῶν συνήθων μέσων, προσεκάλεσε τοὺς ναύτας του καὶ ἐζήτησε παρ' αὐτῶν τινὰς νὰ ὑπάγωσι κολομβιώντας ὅπου ἦσαν τὰ ἄλλα πλοία του καὶ νὰ εἰδοποιήσωσιν αὐτὰ περὶ τοῦ κινδύνου τῆς ναυαρχίδος. Περὶ τοὺς δώδεκα γενναῖα ναῦται προσῆλθον ἐκουσίως, μεταξὺ δ' αὐτῶν καὶ παιδίον τι, ὑπερ ὑπερήξει ἐν τῇ Ναυαρχίδι.

« Ἄλλὰ σὺ, γενναῖε μικρὲ μου, εἶπαν ὁ Ναύαρχος, πλησιάσας τὸ παιδίον, τί ἤμπορεῖς νὰ κάμῃς; »

« Ἠμπορῶ νὰ κολομβῶ, κύριε, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον, ἐάν δὲ φονευθῶ, δὲν θὰ χάσῃ τίποτε ἡ Ναυαρχίς. »

Ὁ Ναύαρχος ἐδίστασε νὰ δεχθῆ τὴν προσφορὰν του, ἀλλὰ τὸ παιδίον χωρὶς νὰ εἶπῃ ἄλλην λέξιν ἐρήφθη εἰς τὴν θάλασσαν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ζητωκραυγῶν τῶν ναυτῶν ταχέως καὶ ἐχάθη ἀπὸ τῆς ὀφθαλμῶν των. Ἡ μάχη ἐξηκολούθει νὰ μαίνεται, αἱ δὲ σφαῖραι ἐπιπτον βροχηδὸν καὶ κατέστησαν τὴν θάλασσαν βράζουσαν, ἡ δὲ ναυαρχίς εὐρίσκειτο εἰς ἀπελπισίαν, ὅταν κρότος τηλεβόλου ἐξ ἀριστερῶν ἀνήγγειλε τὴν προσέγγισιν τῆς ἀναμενομένης βοηθείας· ἡ μάχη ἦδη περὶ τὴν ναυαρχίδα κατέστη μανιωδεοτάτη, ἀλλὰ τὴν δόσαν τοῦ ἡλίου, ὁ Ὀλλανδικὸς στόλος ἐνίκηθη καὶ διεσκορπίσθη, τὸ δὲ παιδίον προσεκλήθη ὑπὸ τοῦ ναυάρχου νὰ λάβῃ τὸ βραβεῖον τῆς ἀνδρείας του. Τὸ παιδίον ἐπλησίασεν, ἀλλὰ μὲ τόσῃ ταπεινοφροσύνην, ὥστε ὁ γέρον ναύαρχος ἐξεφώνησεν, κείμενος βέβαιος, ὅτι θὰ ζῆσιν νὰ σὲ ἴδω ποτε ναύαρχον τοῦ Ἀγγλικοῦ στόλου. »

Ἡ προφητεία αὕτη μετ' ὀλίγα ἔτη ἐπληρώθη, ὁ δὲ μικρὸς ἐκεῖνος ἀλλ' ἀτρόμητος ναυτόπαις ἐγένετο Ναύαρχος Κλαούδλαυ Σόβελ.

ΤΟ ΣΗΗΛΑΙΟΝ ΤΩΝ ΛΗΣΤΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ.

(Ἰδὲ προηγούμενον ἀριθμὸν.)

Αἱ φωναὶ τοῦ μικροῦ Ἀλβέρτου διὰ βοήθειαν ἐφθασαν μέχρι τῆς ἀκοῆς τοῦ πατρὸς του, καὶ μὲ ὄλην τὴν σπουδὴν τῶν ληστῶν εὐρέθησαν αὐτοὶ περικυκλωμένοι ὑπὸ τῶν περὶ αὐτῶν τρομερὰ δὲ πάλι συνήφθη τότε μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ληστῶν, εἰς τὴν ὁ-

ποίαν οἱ τελευταῖοι τὴν ἐποίησαν τινὲς μὲν αὐτῶν ἔπεσαν νεκροί, ἄλλοι δὲ ἐπληρώθησαν. Ὁ Μαυροβοδωρῆς εἶδεν, ὅτι πᾶσα ἀντίστασις ἦτο ἀνωφελής, καὶ λοιπὸν σόρας τὴν μάχαιράν του «θὰ τὸν λάβῃ, εἶπε μανιωδῶς, ἀλλὰ θὰ τὸν λάβῃ νεκρὸν!»

Πρὶν ὅμως καταφέρει τὴν θανατηφόρον πληγὴν κατὰ τοῦ Ἀλβέρτου, ὁ Ἐρῖκος παρενέβη μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ληστοῦ, ὥστε ἡ μάχαιρά του ἐκτόπησε τὸ στήθος αὐτοῦ καὶ κατέρριψεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν. Δὲν εἶχαν ὅμως ἀποσύρει τὴν χεῖρά του ἀπὸ τοῦ παιδίου καὶ ἡ σιδηρὰ χεὶρ τοῦ Κόμητος κατέρριψεν αὐτὸν νεκρὸν ἐπὶ τῆς γῆς, πλησίον τοῦ πληγωθέντος παιδίου.

Ἡ κτώσις τοῦ ἔδωκε πύρρα εἰς τὴν μάχην· οἱ δὲ ἐναπολειφθέντες λησταί, ἰδόντες τὸν ἀρχηγὸν των νεκρὸν, κατέθεσαν τὰ ὅπλα καὶ παραδόθησαν εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Κόμητος.

Ἡ θέα τοῦ κατὰ τὸ φαινόμενον νεκροῦ Ἐρῖκου ἀφῆρασε πᾶσαν τὴν χαρὰν ἀπὸ τῆς καρδίας τοῦ πατρὸς καὶ τοῦ υἱοῦ, καὶ ἔστρεψαν ὅλην τὴν προσοχὴν καὶ φροντίδα τῶν εἰς αὐτόν. Κατὰ διαταγὴν τοῦ Κόμητος κατεσκευάσθη ἐκ κλάδων μικρὸν τι φορεῖον. ἔστρώθη μὲ φύλλα δένδρων καὶ ἐπ' αὐτοῦ ἐτέθη τὸ πληγωθὲν παιδίον. Μετὰ τοῦτο ἐδόθησαν οἱ ἐπιζήσαντες καὶ πληγωμένοι ἐκ τῶν ληστῶν, ὁ πατὴρ ἔλαβε τὸν Ἀλβέρτον ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἕτερος δὲ τῶν ἵππων τὴν μικρὰν Ἐλένην, καὶ πάντες ἐξεκίνησαν διὰ τὸ φρούριον, ὅπου ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἔκλειεν ἀπαρηγόρητα τὴν ἀπώλειαν καὶ τοῦ δευτέρου υἱοῦ τῆς. Ὅτι δ' ἐφθασαν ἐκεῖ, οἱ μὲν λησταὶ κατεκλείσθησαν εἰς τὴν φυλακὴν, ὁ Ἀλβέρτος ἔτρεξε πρὸς τὴν μητέρα του, ἥτις εἶχε πέσει εἰς τὴν κλίνην ἀσθενῆς, ὁ δὲ Κόμης ἐφρόντισε νὰ τεθῆ ὁ Ἐρῖκος ἐπάνω εἰς κλίνην ἀνακουικὴν εἰς ἕν ἀπὸ τὰ καλλίτερα δωμάτια τοῦ πύργου, καὶ ἔστειλεν ἀμέσως ταχυδρόμον εἰς τὴν πλησιέστεραν πόλιν διὰ ἱατρὸν. Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ αὐτὸς καὶ οἱ ἄνθρωποι του ἐπέθησαν ἐπὶ τῆς πληγῆς ὅ,τι ἐγνώριζον ἐκ πείρας, ὅτι ἠδύνατο νὰ ὠφελήσῃ.

Καθ' ὅλον τοῦτο τὸ διάστημα ὁ Ἐρῖκος ἐκτὸς τῆς ἀναπνοῆς οὐδὲν ἄλλο σημεῖον ζωῆς εἰδείκνυε· παρὰ τὴν κλίνην του δὲ ἴσταντο ἡ μικρὰ Ἐλένη μετὰ τοῦ Ἀλβέρτου κλαίοντες τὸν ἀγαπητὸν φίλον των, καὶ μὴ θέλοντες νὰ παρηγορηθῶσι, διότι ἐνόμιζον αὐτὸν ἐτοιμοθάνατον.

Ἡ πληγὴ ὅμως δὲν ἦτο θανατηφόρος, τὰ δὲ πρακτικὰ ἐπιθέματα, τὰ ὁποῖα ἔβαλον ἐπὶ τῆς πληγῆς του καὶ ἡ ἀνάπαυσις συνήργησαν, ὥστε νὰ συνέλθῃ εἰς ἑαυτὸν ἀκριβῶς καθ' ἣν ὥραν ὁ ἥλιος ἀνατείλεις ἔρριπτε τὰς χρυσαῖς ἀκτῖνάς του ἐντὸς τοῦ δωματίου, ὅπου ἔκειτο· αἱ πρῶται δὲ λέξεις, αἵτινες ἐξῆλθον τοῦ στόματός του, ἅμα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς του, ἦσαν

«Ω λαμπρὸ ἥλιε, πόσον χαίρω ἐπαναβλέπων σε! Καὶ σαῖς δὲ ἀγαπητοῖ φίλοι, σὺ Ἀλβέρτε καὶ Ἑλένη, σεῖς ἐδῶ! Δὲν σας ἐπῆραν λοιπὸν οἱ λησταὶ ἐκεῖνοι! Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ὡς ἀποθάνω τώρα!» Ταῦτα εἰπὼν ἔπεσεν ἐκ νέου εἰς λήθαργον. Ἐφάνη ὡς νὰ ἐξόπνησε διὰ νὰ χαρετῆσῃ τὸν ἀνατέλλοντα ἥλιον. «Εἶναι ζων»

δὲν σε φαίνεται, δτι ὁ Ἐρῖκος ὁμοιάζει τὴν μητέρα σου;»
 «Μάλιστα, παπᾶ, ἐξεφώνησεν ὁ Ἀλβέρτος μετὰ τινων στιγμῶν παρατήρησιν, πραγματικῶς ὁμοιάζει τὴν μητέρα μου! ὦ, καὶ νὰ ἦτο ὁ ἀπολεσθεὶς ἀδελφός μου, τὸν ὁποῖον ἡ μήτηρ μου ἔβριση τόσον πολὺ!! Ἡρέπει νὰ ἦναι αὐτὸς, διότι πάντοτε τὸν ἠγάπησα ὡς

Ὁ Κόμης θεωρῶν τὸν Ἐρῖκον.

τανός! εἶναι ζωντανός!» ἐφώνησεν μὲ μίαν φωνὴν ὁ Ἀλβέρτος καὶ ἡ Ἑλένη. «Θὰ ζήσῃ! θὰ ζήσῃ!»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθε καὶ ὁ Κόμης εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἐπλησίασε τὴν κλίνην, ὅπου ἔκειτο ὁ Ἐρῖκος μὲ πρόσωπον πελιωδὸν, ἀλλὰ χαρῖεν καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς κλειστούς, ἀλλὰ γλυκεῖς, ἀφοῦ δὲ ἐθεώρησεν αὐτὸν ἐπὶ τινας στιγμὰς σιωπηλῶς σῦρας τὸν Ἀλβέρτον ἀπὸ τὴν χεῖρα πλησίον του, ὁ Ἀλβέρτε, εἶπε,

τουαῦτον, δὲν ἐνθυμείσαι δὲ, πάτερ, δτι ἤθελα νὰ τὸν φέρω ἐδῶ εἰς τὸ φρούριον διὰ νὰ ἦναι ἀδελφός μου; ὦ Ἐρῖκε, Ἐρῖκε εἶσαι τῶ ὄντι ἀδελφός μου;»

(Ἀκολουθεῖ.)

—*Ὁ Κόρης εἶναι ὁ ποιμὴν μου δὲν θέλω στερηθῆ ὀδονόσ. (Ψαλμ. κγ' 1.)

ΤΟ ΜΙΚΡΟ ΝΑΥΤΟΠΟΥΛΟ.

Πά f κα! μικρό ναυτόπουλο,
γὰ ποῦ θὰ τὰ πρυμνίσῃς;
Μὲ τὰ κομψά σου ναυτικά
γὰ ποῦ θὰ ξεκινήσῃς;

Τῆς ξενιτειᾶς 'πεθύμησες
τόσο μικρὸ τὰ μέρη,
καὶ τίς τὸ πλοῖο μακρὸν,
μικρὸ μου, νὰ σὲ φέρῃ;

Εἶναι περὴ ἡ ξενιτεῖα
κ' εἶσαι μικρὸ ἀκόμα,
καὶ κρὶ ἡ θάλασσα πολλὰ
Στο ἀπάλδ της στρώμα.

Τώρα σοῦ πρέπουσιν γράμματα,
ἀγάπη, τραγουδάκια,

σχολεῖο, ἀνθὴ, προσευχὴ
κ' ἀθήνα στολιόακι.

Ἔχεις καιρὸ μεθ' ἑαυτοῦ
φουρτούνας θέλεις ἴδει,
γιατὶ, μικρὸ μου, ἡ ΖΩΗ
εἶν' φοβερὸ τ' α ξέ τ' δε.
7. Σκόκος.

Ὁ μικρὸς ναυτόπουλος

Καὶ νὰ βροθῆς στὰ κόμματα
καὶ μέσ' σῆς τρικυμίας;
Αἱ! στάσου, στάσου ἤσυχα
Καὶ μὴ ἀνοησίαις!

Εἶσαι μικρὸ, ἀνήξερο,
ἀκόμα μὴ ζητήσῃς

τῆς μάνας σου τὴν ἀγκαλιὰ
καὶ τὰ φίλὰ ν' ἀφήσῃς.

Αἱ! μὴ θαρρῆς τὰ ξίλινα
πῶς εἰν ἐδῶ παιγνίδια,
τὰ χάρτινα καρὰκι σου,
τὰ μολυβένια 'φαιθια;

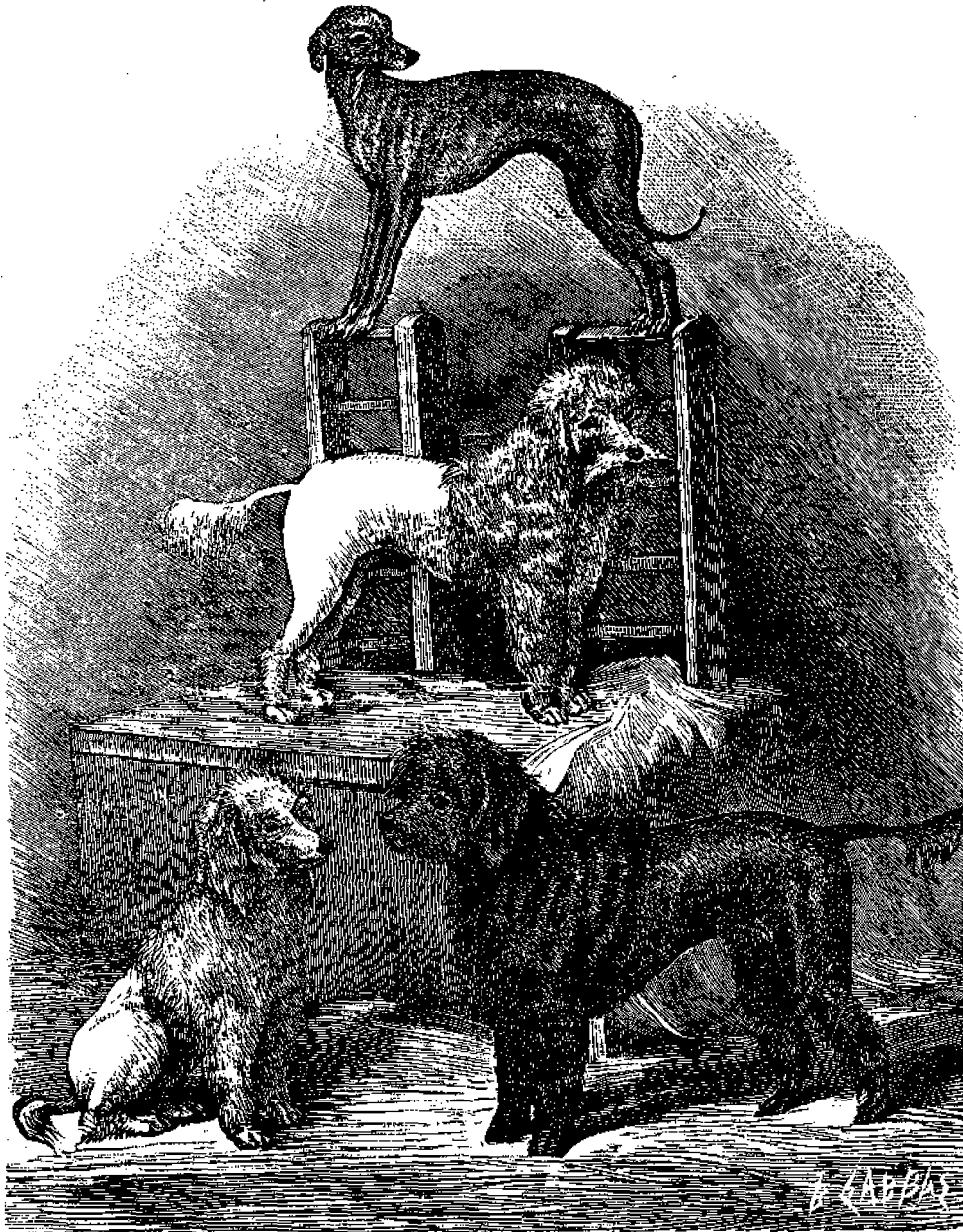
ΔΕΝ εἶναι μέσα.

Διάσημος τις μαθηματικὸς, ἔστις ἦτο προσέτι περήφηνος διὰ
τὴν λεημονησίαν του, ἐξελθὼν ἡμέραν τινὰ τοῦ οἴκου του ἔ-
γραψε διὰ κηφουλίας ἐπὶ τῆς αὐλοθύρας τὰ ἑξῆς: «Δὲν εἶναι
μέσα.» Μετ' ὀλίγου γρασιθεῖς κάει τι ἐκ τῆς οἰκίας ἐπέστρε-
ψε νὰ τὸ λάβῃ, ἀλλ' ἐλθὼν εἰς τὴν θύραν καὶ ἰδὼν τὴν εἰδο-

ποίησιν ἀνεχώρησεν εἰπὼν καθ' ἑαυτὸν, «ἴψ' ὄντι δὲν εἶναι μῆσα ἰα

— Ὅστις ἠνομιάζει, δεῖ δύναιτο νὰ ἀθροίσῃ ἑαυτὸν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὁ τοιοῦτος ἔχει σφαλῆρας περὶ Θεοῦ ἰδέας, εἴτι δὲ περὶ ἑαυτοῦ, περὶ καθήκοντος, περὶ ἁμαρτίας· περὶ Θεοῦ, διότι

θεωρεῖ ἑαυτὸν ἀπλῶς ὡς ἐλεήμονα· περὶ ἑαυτοῦ, δεῖ δὲν εἶναι τόσοσ ἐπιχρητωμένος ἔσοσ πράγματι εἶναι, περὶ καθήκοντος, δεῖ δὲν εἶναι τόσοσ πνευματικὸν ἔσοσ εἶναι, καὶ περὶ ἁμαρτίας, δεῖ δὲν εἶναι τόσοσ κακὸν πράγμα, ἔσοσ πραγματικῶς εἶναι.

Τέσσαρες πεπαιδευμένοι κύνες.

Οἱ πεπαιδευμένοι κύνες.

Εἰς βιβλίον τι πολὺ εὐχάριστον καὶ διδακτικόν, κα-
λούμενον «Οἱ κύνες καὶ αἱ πράξεις αὐτῶν,» εὗρισκόμεν

τὰ εἰς; ἀνέκδοτα περὶ τεσσάρων κυνῶν, τῶν ὁποῶν
τὰς εἰκόνας παραθέτομεν ἐνταῦθα χάριν τῶν μικρῶν
μας φίλων, καὶ τὸ ὅποιον ἀποδεικνύει δεῖτι οἱ κύνες ὡς καὶ
ἄλλα τινὰ ζῶα εἶναι κάτοχα βαθμοῦ τινος νοημοσύνης

ἀξιοθαυμάστου.

Ἐκ τῶν τεσσάρων κυνῶν ὁ ἐπὶ τῆς κοροφῆς εἶναι ὁ καλούμενος κυνηγετικὸς ἢ λαγωνικὸν, οἱ τρεῖς ἄλλοι δασύτριχοι. Οἱ τέσσαρες οὗτοι κύνες εἰς ἐκθεσὶν τινα λαβοῦσαν χώραν ἐν Παρισίαις ἐξετέλεσαν τὰ ἐξῆς περίεργα:

Ἐκ τῶν κυνηγετικῶν κύων ἀπέδειξε τὴν ἐπιδειξιότητά του ἱσταίμενος καὶ περιπατῶν ἐπὶ τῶν ὀπισθίων σκελῶν του, πηδῶν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς τοῦ κυρίου του, καὶ διὰ μέσου κύκλου κεκαλυμμένου μὲ φιλὸν χαρτίον ἀνερχόμενος μετὰ θαυμασίας ταχύτητος, καὶ ἱσταίμενος ἐπὶ τοῦ ἐνὸς σκέλους ἐπάνω εἰς τὴν ῥάχην καθελκῶν κλπ.

Ἐκ δευτέρου ἐξετέλεσε τὴν ὀρθοστάσιαν καὶ ὀρθοπορείαν τοῦ πρώτου μὲ ὀλιγωτέραν παρ' ἐκεῖνον ἐπιδειξιότητα, ἀλλὰ μὲ περισσοτέραν κατὰ τὸ φαινόμενον φρόνησιν, περιπατῶν δὲ μετὰ σοβαρότητος δεκτικότητος ὅτι συνηθῆναι τὴν ἱκανότητά του ἄλλ' ἢ ἐπιτηδεύοντι του ἀπαδέσχη εἰς τὴν διάκρισιν φωτογραφιῶν. Ὁ κύριός του ἔθεσε κατὰ σειρὰν ἐπὶ τοῦ πατώματος τὰς φωτογραφίας τῆς βασιλείας Βικτωρίας, τοῦ Τζάρου, τοῦ αὐτοκράτορος τῆς Γερμανίας, τοῦ Βίσμαρκ, τοῦ Θιέρσου, κτλ. ἔπειτα ἔφερε τὸν κύνα πλησίον καὶ τῷ ἐπίδειξεν ἐκάστην χωριστὰ τούτου γενομένου παρεκάλεσε τοὺς παρισταμένους νὰ ὀνομάσωσι τίνος φωτογραφίαν ἤθελαν ὁ κύων νὰ ἐκλέξῃ· ἀφοῦ δὲ ἐπροσέφερε τὸ ὄνομα, ὁ κύριός του ἀμικλεῖ πρὸς αὐτὸν ὡς ἐξῆς: «Τώρα, φίλε μου, ἤκουσε τὸ ὄνομα, τοῦ ὁποίου τὴν φωτογραφίαν ὁ κύριός σου θέλει νὰ εὕρῃς; εἶναι ὁ Βίσμαρκ, τὸ ἐγγόνιστος;» Ὁ κύων ἔσπευξε τὴν κεφαλὴν καταφατικῶς.

Ἐπειτὰ, πρόσθετον, ἐξέτασον δὲ μετὰ προσοχῆς ὅλας τὰς φωτογραφίας, καὶ φέρε μὲ ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἐζήτησεν ὁ κύριός σου.»

Ἐκ τῶν τότε ἤρχισε νὰ ἐξετάσῃ τὰς φωτογραφίας, 30 τὸν ἀριθμὸν, καὶ μετ' ὀλίγον, φθάσας ἐμπροσθεν τῆς φωτογραφίας τοῦ Βίσμαρκ, ἐστάθη ὀλίγον, ὡς διὰ νὰ σκεφθῇ, ἔπειτα, λαθῶν αὐτὴν διὰ τοῦ στόματος του, ἔφερεν εἰς τὸν κύριόν του!

Τὸ πείραμα τοῦτο ἐπανελήφθη πολλάκις μὲ τὸν αὐτὸν κύνα καὶ μὲ τοὺς δύο ἄλλους μὲ τὴν αὐτὴν πάντοτε ἐπιτυχίαν.

Ἐκ τρίτου ἐκτὸς τούτου ἠδύνατο νὰ προσθέτῃ ἀριθμῶν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐτίθεντο διάφοροι ἀριθμοὶ ἀνακατωμένοι, ὡς λ. χ. οἱ ἀριθμοὶ: 1; 5; 6; 8; 7; κλπ. ἔπειτα εἰς τῶν ἀκρατῶν ἔλεγε: Πρόσθεσον 5 καὶ 7 ὁ κύριός σου κυνὸς ἐπανελάμβανε τὴν προσταγὴν, ὁ δὲ κύων ἐζήταξε τοὺς ἀριθμῶν ἐπὶ μικρῶν, ἔπειτα ἐλάμβανε τὸν 5 καὶ 7 καὶ τοὺς ἔφερεν εἰς τὸν κύριόν του.

Ἐκ τέταρτου: ἐκτὸς τῆς εὐρέσεως τῶν φωτογραφιῶν καὶ τῆς προσθέσεως ἀριθμῶν, ἠδύνατο νὰ κἀμνη καὶ

ἄλλα τινὰ περιεργότερα, ἠδύνατο νὰ σολλαβίζῃ μονοσολλαβῶν λέξεις. Τὰ γράμματα τῆς λέξεως βουὸς λ. χ. ἐρρίπτοντο ἀναμῆς, ὁ δὲ κύριός του τὸν διέταττε νὰ τὰ συναξῇ καὶ νὰ τὰ στοιχειοθετήσῃ τοιουτοτρόπως, ὥστε νὰ ἀποτελεσθῇ ἡ λέξις βουὸς, τὴν ὁποίαν ἐπρόφερεν πολλάκις εἰς αὐτόν. Ὁ κύων, τότε μετὰ βραχίον ἐξέτασεν τῶν γραμμάτων, ἐλάμβανε αὐτὰ ἀνά 5ν καὶ τὰ ἔθετε ὡς καλῶς στοιχειοθετῆς κατὰ σειρὰν, ἕως οὗ ἀπετέλει τὴν ζητηθεῖσαν λέξιν!

Ἐκ αὐτῶν ἠδύνατο νὰ δεῖξῃ τὸ μέρος ὅπου εὕρισκετο ἐπὶ χάρτου πρὸς τοῦτο κατασκευασμένου οἰανδήποτε μητρόπολιν τῆς Εὐρώπης τῶν ἀκρατῶν τις ἀνόμεζε.

Τὸ θαυμαστότατον ἕως πορὰδεῖγμα κυναῖς νοσημοσύνης, τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν κυνῶν, ἦτο κύων τις ἐκθεσὶς ἐν Παρισίαις τὸ 1818. Ὁ κύων οὗτος ἠδύνατο νὰ παῖξῃ ντόμιον, ἀπεκρίνετο εἰς ἐρωτήσεις γινόμενας εἰς αὐτόν εἰς τὴν Ὀλλανδικήν, τὴν Ἀγγλικήν, Γαλλικὴν, Ἰταλικὴν καὶ Λατινικὴν γλῶσσαν, διὰ γραμμάτων τεθειμένων ἀναμῆς ἐνώπιόν του κλπ.

Ἡ ἐξήγησις τῶν φαινομένων τούτων εἶναι ἀπλῆ ὁ κύριός τῶν κυνῶν ἦτο εἰς ὅλας ταύτας τὰς πράξεις ὁ πράκτωρ, ὠφελούμενος ἐκ τῆς νοσημοσύνης αὐτῶν, τοσοῦτον δὲ καλῶς ἐξετέλει τὸ ἔργον τῆς διδασκαλίας, ὥστε ἐφαίνοντο ὅτι ἦσαν ἔργα αὐτῶν τῶν κυνῶν εἶναι εἶδος ταχυδακτυλογραφικῆς, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ κύνες ἐξικνεῖσθαι τοσοῦτον, ὥστε διαφασίγει τὴν παρατήρησιν τῶν παρισταμένων.

Παράξενος σὺντροφος.

Ἐκ χειμῶν τοῦ 1705 ἦτο εἰς τῶν δριμυτάτων χειμῶνων ὅσους ποτε ἐδοκίμασεν ἡ Εὐρώπη. Εἰς τὴν Γαλλίαν πολλοὶ ἄνθρωποι ἐξεπάγωσαν εἰς αὐτὰς τὰς κλίνας των, ὀλόκληρα δὲ ποίμνια προβάτων καὶ ἀγέλαι βοῶν καὶ αὐτὰ ἀκόμη τὰ ἄγρια πτηνὰ ἐπιπτον νεκρὰ ἐκ τοῦ ψύχους.

Κατὰ τὸν χειμῶνα ἐκεῖνον, παιδίον τι ἐκ Σαβοῖας, ἀφοῦ περιῆλθεν βλην τὴν πόλιν Λουμβῶν εἰς τὴν Ἀσθριγγίαν ζητοῦν ἄρτον, εὕρεθῃ τὸ ἐσπέρας ἀνευ σκέπης, καὶ θὰ ἀπέθνησκε βεβαίως ἐκ τοῦ ψύχους, ἀν ἡ σούργος ἐνὸς τῶν ἱπποκόμων τοῦ ἡγεμόνος εὐσπλαγχνισθεῖσα δὲν το ὠδήγει εἰς μίαν μεμακρυσμένην γωνίαν τοῦ σταβλοῦ, ὅπου εὐρὸν ὀλίγα ἄχυρα ἔπεσαν ἐπ' αὐτῶν μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ θερμανθῇ τὰ ψύχοντα μέλη του, τὸ ψύχος ὅμως ἦτο τόσον πολὺ, ὥστε ὀλίγον τὸ ἐσοῦν ἔθνησαν τὰ ἄχυρα ἐκεῖνα.

Σηκωθὲν λοιπὸν ἐζήτει ψηλαφῶν εἰς τὸ σκότος μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ εὕρῃ μέρος καλλίτερον. Ὅπισθεν τοῦ μέρους ἐκεῖνου ὄπῃ ἔρχετο κλωβίον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐφυλάττετο ἄρτος τις θηριώδης, τὸ παιδίον ὅμως χωρὶς νὰ

ἤξευρε τοῦτο ἔφθασε μέχρι αὐτοῦ καὶ θέσαν τὴν χεῖρά του διὰ τῶν σιδηρῶν βράδων ἤγγισε τὸ σῶμα τῆς ἄρκτου, καὶ τὴν ἔκαμε νὰ μουγγρίσῃ. Τὸ παιδίον ὅμως δὲν ἐπρόσεξεν εἰς τοῦτο, ἀλλ' εὐρὸν ἐκ τῆς ἀφῆς κατὰ μιλιακὸν προσεπάθησε καὶ ἐπὶ τέλους κατώρθωσε νὰ διέλθῃ διὰ τῶν σιδηρῶν βράδων εἰς τὸ κλωβίον αὐτῆς καὶ νὰ πλαγιάσῃ πλησίον τοῦ μαλακοῦ καὶ θερμοῦ ἐκείνου πράγματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἤξευρε τί ἦτο πρὸς ἐκπληξίν του ἤσθάνθη ὅτι ἐκινεῖτο, καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθη ἐντὸς τῶν τεσσάρων σκελῶν ζώου τινός, τὸ ὁποῖον ἐφαίνετο, ὅτι ἤθελε νὰ τὸ περιπηρῇ εἰς τὴν θέσαν δ' ἐκείνην ἀπεκοιμήθη δι' ὅλης τῆς νυκτός, λίαν δὲ πρωὶ ἀνοῖξαν τοὺς ὀφθαλμούς του εἶδε ποῦ εὐρίσκειτο, ἀλλὰ δὲν ἐφοβήθη, εἶπὸν καθ' ἑαυτὸν ὁ Θεὸς ὅστις με ἐφύλαξεν ὅλην τὴν νύκτα, δὲν θά ἀφήσῃ τὸ θηρίον νὰ με κατασπαράξῃ καὶ εἰς τὸ ἐξῆς.» Ἀφοῦ δὲ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν διὰ τοῦτο, ἐσηκώθη ἐχαίδευσε τὸν εὐεργέτην του, καὶ ἐξῆλθε πάλιν διὰ τῶν σιδηρῶν βράδων, ὅπως εἰσῆλθεν.

Ὅταν τὸ παιδίον ἐπὶ μίαν περὶπου ἑβδομάδα ταχικῶς εἰσῆρχετο εἰς τὸ κλωβίον τῆς ἄρκτου πᾶσαν ἐσπέραν, εὐρίσκον ὄχι μόνον θερμασίαν, ἀλλὰ καὶ κομμάτια ἄρτου, τὰ ὁποῖα ἡ καλὴ φίλη του εἶχε κρατήσει ἐκ τοῦ σιτηρεσίου τῆς δι' αὐτό. Τέλος ἡμέραν τινα, ὁ φύλαξ τῆς ἄρκτου ἑλθὼν ἐνωρίτερον εὗρε τὸν μικρὸν παιδα εἰσέτι κοιμώμενον εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς καὶ ἐξεπλάγη, μὴ παταύων τοὺς ὀφθαλμούς του, ζῶς οὐ τὸν ἐξύπνισε, καὶ τὸν διέταξε νὰ ἐξέλθῃ. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο ἔφθασε καὶ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ ἡγμενός, ὅστις, περιέργος νὰ ἴδῃ ἂν ἠλήθευε, διέταξε τὸ παιδίον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ κλωβίον τῆς ἄρκτου ἐπὶ παρουσίᾳ του, ἀφοῦ δὲ εἰσῆλθεν, ἡ ἄρκτος τὸ ὑπέδεχθη εὐχαρίστως, καὶ τῷ ἐπέτρεψε νὰ πλαγιάσῃ κατὰ τὸ σὺνθηδες μεταξὺ τῶν σκελῶν τῆς!

Διαθήκη μοναδική.

«Ἡ διαθήκη τοῦ Λουδοβίκου Κορτουλίου, νομοδασκάλου ἐν Παταυίφ κατὰ τὸν 13 αἰῶνα, εἶναι μία τῶν μᾶλλον ἀλλοκότων ἀφ' ὧσας γνωρίζομεν. Ἀπαγορεύει εἰς πάντας τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους αὐτοῦ νὰ κλαύσωσιν ἐν τῇ κηδείᾳ του. Ὅστις ἐξ αὐτῶν κλαύσῃ θέλει κηρυχθῆ ἀπόκληρος, ἐξ ἐναντίας δὲ ὅστις θέλει εἶσθαι τότε μᾶλλον πατρὸς καὶ εὐφρόσυνος καὶ γελᾶσῃ πλείοτερον, οὗτος θέλει εἶσθαι ὁ πρῶτος καὶ γενικὸς κληρονόμος. Ἀπαγορεύει νὰ ἐπικαλοῦνται με μαῦρα τὴν οἰκίαν, ἐν ᾗ θέλει ἀποθάνει, ὡς καὶ τὴν ἐκκλησίαν, ἐν ᾗ θά τὸν ἐνταφιάσωσιν, ἐπιθυμεῖ δ' ἐξ ἐναντίας νὰ τὰς ἐπιστρώσωσι με ἄνθη καὶ με χλοερὸς κλάδους κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς κηδείας του. Ἐπὶ δὲ

τῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκκομιδῆς τοῦ λειψάνου του διατάσσει ὥστε ἡ μουσικὴ ν' ἀναπληροῖ τὸν νεκρώσιμον ἦχον τῶν κωδῶνων.

«Πάντες οἱ δι' ὀργάνων μουσικοὶ τῆς πόλεως νὰ προσκληθῶσι καὶ παρευρεθῶσιν εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν του ἐν τούτοις ὅμως διορίζει πεντήκοντα, οἵτινες θέλουσι πορευέσθαι μετὰ τῶν ἱερέων, οἱ μὲν πρὸ τοῦ νεκροῦ, οἱ δὲ ἔπισθεν αὐτοῦ, καὶ θέλουσι κάμει ὥστε νὰ ἀντηχῇ ὁ ἀῆρ ἐκ τοῦ ἦχου καὶ τοῦ θορόβου τῶν ὀργάνων, ἧτοι βαρβίτων, λυρῶν, πλαγιαῶλων, αὐλῶν, σελπίγγων, τομπανιδίων κλπ. καὶ θέλουσι ψάλλει «Ἀλληλούϊα» ὡς τὴν ἡμέραν τοῦ Πάσχα ἕκαστος ἐξ αὐτῶν θέλει λάβει εἰς ἀνταμοιβὴν ἡμισυ τάλληρον. Τὸ λειψάνον του περικεικλισμένον ἐντὸς φορείου κεκαλυμμένου ὑπὸ ἐριούχου διαφόρων χρωμάτων ἀνοικτῶν καὶ λαμπρῶν θέλει φέρεσθαι ὑπὸ δώδεκα ἐπιγύμων νεανίδων, ἐνδεδυμένων πράσινα, οἵτινες θέλουσι ψάλλει ᾠσματα χαροποιὰ καὶ διασκεδαστικά. Ὁ γράψας τὴν διαθήκην διορίζει δι' αὐτὰς χρηματικὴν τινα ποσότητα χρησιμεύουσαν ὡς προῖξ αὐτῶν. Οἱ νεανίαι καὶ αἱ νεάνιδες, οἵτινες συνοδεύουσι τὴν πομπήν, θέλουν φέρεαι ἀντὶ λαμπρῶν κλάδους καὶ δάφνας, καὶ ἔχει ἐστερμέναι τὰς κεφαλὰς των με ἀνθοπλέκτους ζεφάνους, συμφάλλοντες μετὰ τῶν δώδεκα νεκροφόρων.

«Ἀπαντες οἱ ἱερεῖς συνοδεύομενοι ὑπὸ ἑκατὸν λαμπροφόρων θέλουσιν ὁδοῦσαι πρὸ τῆς πομπῆς μετὰ πάντων τῶν ἱερομονάχων, ἐξαιρουμένων τῶν μαυροφόρων, διότι ἡ ἐκφραστικὴ θέλησις τοῦ διαβέτου εἶναι ὥστε οἱ τοιοῦτοι ἢ νὰ μὴ παρευρεθῶσιν εἰς τὸν ἐνταφιασμὸν του, ἢ νὰ ἀλλάξωσιν ἔνδυμα, ὅπως μὴ διαταράξωσι παντελῶς τὴν ἐορτὴν καὶ τὴν κοινὴν τοῦ λαοῦ εὐφροσύνην διὰ τοῦ μαύρου ἐπικαλοῦματος αὐτῶν, οὗτινος τὸ χρῶμα εἶναι σημεῖον λύπης. Ὁ ἐκτελεστὴς τῆς διαθήκης ὀφείλει νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὴν ἐκπλήρωσιν ἀπασῶν τούτων τῶν διατάξεων ἐν τῇ πληροστάτῃ λεπτομερείᾳ αὐτῶν, καὶ ταῦτα, εἴμῃ οὕτως γένοινται, ἔστωσαν ἄκυρα.»

Αὕτη ἡ διαθήκη προσεδιήθη ἐπὶ ἀκυρώσει, ἀλλ' ἐξεδόθη ἡ ἀκόλουθος δικαστικὴ ἀπόφασις.

«Ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος διαθήκη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ νομίμως καὶ δικαίως ὡς σύγγραμμα καὶ ἔργον ἀνθρώπου παραφρονοῦντος καὶ νοδὸς ἀδυνατοῦ, διότι εἶναι διαθήκη λατροῦ ἐνδοξοτάτου ἀλλ' λατρὸς ἐνδοξοτάτος δὲν δύναται νὰ ἦναι ἐν παραφροσύνῃ μηδὲ νὰ κάμῃ ἔργον μωρὸν καὶ ἀνόητον ὅθεν ἡ διαθήκη τοῦ Λ. Κορτουλίου κηρύττεται ἔγκυρος.» Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ὅμως τὸ ὄνομα Ιατρὸς ἤθελεν ἀρα εἶχει τὸς αὐτὴν ὑπόληψιν καὶ σέβας;

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρου τῆς Ἀνατολῆς.)

